

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni art. 8 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 2011/83/UE⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że odpowiedź na pytanie, czy przycisk lub podobna funkcja, których aktywowanie jest wymagane w celu złożenia zamówienia w przypadku umowy zawieranej na odległość przy użyciu środków elektronicznych w rozumieniu akapitu pierwszego tego przepisu, i które nie są oznaczone z użyciem słów „zamówienie z obowiązkiem zapłaty”, są oznaczone w rozumieniu tego przepisu równoważnym jednoznacznym sformułowaniem informującym, że złożenie zamówienia pociąga za sobą obowiązek zapłaty na rzecz przedsiębiorcy, zależy wyłącznie od oznaczenia przycisku lub odpowiedniej funkcji?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2011, L 304, s. 64).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgerichts (Niemcy) w dniu 22 kwietnia 2021 r. – Coca-Cola European Partners Deutschland GmbH / L.B.

(Sprawa C-257/21)

(2021/C 297/24)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca rewizję: Coca-Cola European Partners Deutschland GmbH

Druga strona postępowania: L.B.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy uregulowanie układu zbiorowego przewidujące wyższy dodatek za nieregularną pracę w porze nocnej niż za regularną pracę w porze nocnej mieści się w granicach stosowania dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾ w sprawie czasu pracy w rozumieniu art. 51 ust. 1 zdanie pierwsze Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: Czy uregulowanie układu zbiorowego przewidujące za nieregularną pracę w porze nocnej dodatek wyższy niż dodatek za regularną pracę w porze nocnej jest zgodne z art. 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jeżeli dodatek ten ma rekompensować oprócz uszczerbku na zdrowiu spowodowanego pracą w porze nocnej również obciążenia związane z gorszą przewidywalnością nieregularnej pracy w porze nocnej?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. 2003, L 299, s. 9)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgerichts (Niemcy) w dniu 22 kwietnia 2021 r. – Coca-Cola European Partners Deutschland GmbH / R.G.

(Sprawa C-258/21)

(2021/C 297/25)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca rewizję: Coca-Cola European Partners Deutschland GmbH

Druga strona postępowania: R.G.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy uregulowanie układu zbiorowego przewidujące wyższy dodatek za nieregularną pracę w porze nocnej niż za regularną pracę w porze nocnej mieści się w granicach stosowania dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾ w sprawie czasu pracy w rozumieniu art. 51 ust. 1 zdanie pierwsze Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

Czy uregulowanie układu zbiorowego przewidujące za nieregularną pracę w porze nocnej dodatek wyższy niż dodatek za regularną pracę w porze nocnej jest zgodne z art. 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jeżeli dodatek ten ma rekompensować oprócz uszczerbku na zdrowiu spowodowanego pracą w porze nocnej również obciążenia związane z gorszą przewidywalnością nieregularnej pracy w porze nocnej?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. 2003, L 299, s. 9)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg (Luksemburg) w dniu 10 maja 2021 – État du Grand-duché de Luxembourg, Administration de l'enregistrement, des domaines et de la TVA / Navitours SARL

(Sprawa C-294/21)

(2021/C 297/26)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: État du Grand-duché de Luxembourg, Administration de l'enregistrement, des domaines et de la TVA

Strona przeciwna: Navitours SARL

Pytania prejudycjalne

Czy artykuł 2 ust. 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/WE z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku⁽¹⁾, który stanowi, że „opodatkowaniu podatkiem od wartości dodanej podlegają: 1. dostawa towarów lub usług świadczona odpłatnie na terytorium kraju przez podatnika, który jako taki występuje”

lub art. 9 ust. 2 pkt b) dyrektywy 77/388/WE z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, który stanowi, że „miejszem świadczenia usług transportowych jest miejsce, gdzie odbywa się transport, biorąc pod uwagę pokonywane odległości”

mają zastosowanie i prowadzą do opodatkowania podatkiem od wartości dodanej (VAT) w Luksemburgu usług transportu osób realizowanych przez usługodawcę z siedzibą w Luksemburgu na terytorium kondominium, takiego jak kondominium określone na mocy traktatu pomiędzy Wielkim Księstwem Luksemburga a Republiką Federalną Niemiec w sprawie wytyczenia wspólnej granicy pomiędzy dwoma państwami i wymiany listów, podpisanego w Luksemburgu w dniu 19 grudnia 1984 r. jako stanowiące wspólne terytorium podlegające wspólnemu władztwu państwowemu Wielkiego Księstwa Luksemburga i Republiki Federalnej Niemiec i w stosunku, do którego nie została zawarta w zakresie poboru podatku od wartości dodanej (VAT) od usług transportowych, umowa pomiędzy dwoma państwami, o której mowa w art. 5 ust. 1 traktatu pomiędzy Wielkim Księstwem Luksemburga a Republiką Federalną Niemiec w przedmiocie wytyczenia wspólnej granicy pomiędzy dwoma państwami z dnia 19 grudnia 1984 r., w świetle której „umawiające się państwa regulują kwestie dotyczące prawa mającego zastosowanie na wspólnym terytorium podlegającym wspólnemu władztwu państwowemu na podstawie dodatkowego porozumienia”

⁽¹⁾ Dz.U. 1977, L 145, s. 1.